

Dzongsar Khyentse går amok på 'Vesten'

og laver klart selvmål i en lidt underlig stil, som undrer stort

af Lama Tendar Olaf Høyer

Billedet viser Aung Suu Kyi.

Dzongsar Khyentse Rinpotje tager Aung Suu Kyi i forsvar og angriber 'Vesten' for fortsat forsøg på kolonialisme og kulturel imperialisme, som han opfatter det. Læs hans brev til Aung

Suu Kyi her:

www.tilogaard.dk/Dzongsar_Khyentse_on_Aung_Suu_Kyi_and_the_West_24_november_2018.pdf

En malplaceret kritik

Meget af det, han skriver, er jo sandt nok. Især det med at *Buddhadharma* er ved at blive udvandet i Vesten. Imidlertid tyder hans brev unægtelig på, at Buddha's Lære også bliver udvandet af nogle af de asiater, som skulle være sådanne *Dharmalærere*, som netop burde skulle undlade den slags. Nå, det får være. Det meste af hans brev generaliserer vildt om folk i Vest og om, at kulturen her har magt til at omforme Asien på en dårlig måde. Det er jo ikke helt rigtigt. Det kan kun være rigtigt i en overført betydning, nemlig at Asien har taget vestlig kultur til sig på en sådan måde, at denne nu adopterede asiatiske kultur er i gang med at ødelægge Asiens fortidige værdier.

Ligesom det er sket overalt i Vesten med vores fortid. Men det er ikke det, han skriver. I stedet giver han 'Vesten' skylden for ting, som Asien selv kopier og udvikler på helt deres egen måde – hvordan kan vi i Vesten være ansvarlige for, hvad andre folkeslag gør af sig selv?

De imperiale magter fra Europa har for længst måttet opgive deres imperier, og de fleste folk herfra var aldrig deltagere i disse imperier og deres eventyr i Asien. Det er ikke os i Vesten, som bestemmer over Asien. Det er kapitalismens dæmoner, som er sluppet løs i hele verden. At disse djævløse først fik magt i Vesten, fritager ikke nogen fra ansvar i Asien. Diagnosen er forkert. Patienten er ganske vist syg, men sygdommen er ikke 'vestlig indflydelse.' Vesten er blot det første sted i verden, hvor sygdommen brød ud. Desuden er imperialismen ikke et specielt 'vestlig' fænomen, men et universelt problem.

Langt de fleste mennesker her i Vesten er ikke imperialister og har heller ikke hensigter om, at rekonstruere Asien i et Vestligt kulturelt billede. I vores øjne må de selv om det. Det er de færreste her i Europa, som har forfædre, der deltog i de imperiale magters besættelse af asiatiske lande for snart temmelig længe siden. Så Khyentse Rinpotje's kritik rammer ved siden af. Samtidigt opstår spørgsmålet, hvorfor han ønsker at opdyrke en sådan fordom? Det eneste svar, som jeg kan tænke mig frem til, er, at det er den nemmeste måde at forstå en kompliceret proces, selvom det er en løgn om, hvad der faktisk sker.

Han burde nok i stedet kritisere asiaterne for den måde, hvorpå de implementerer både opfindelser, som oprindeligt blev gjort i Vesten, og de politiske og kulturelle institutioner, som de har videreudviklet, efter de europæiske imperier forsvandt fra Asien for længe siden. Det er asiaternes valg at tygge på tyggegummi og gå i jeans. Det blev ikke besluttet i København. Det nytter ikke at kritisere 'Vesten' for de moralske fejl, som asiater begår. At også folk i Vest har begået moralske fejl, kan umuligt betyde, at europæere så ikke kan tillade sig at kritisere Aung Suu Kyi. Dette emne handler ikke om Øst eller Vest. Det handler om etik og moral og om at stå til ansvar for sine handlinger.

Ganske vist har Djengis Khan aldrig skullet stå til regnskab for de millioner af mennesker, som han dræbte. Ej heller de europæiske kolonister i Amerika, som når de ikke direkte slog folk ihjel, så gjorde deres medbragte sygdomme det, og hvis det ikke var nok, ville de oprindelige folks slaveri for kolonisterne tage livet af dem. Det er et mirakel, at der stadig er oprindelige folk i Amerika og Australien, og et stort held, at der stadig er kinesere, for Djengis Khan's oprindelige plan var, at slå dem alle ihjel, så mongolernes husdyr kunne få græsning i det nordlige Kinas fladland.

Disse forbrydelser mod menneskeheden har ikke noget at gøre med folkenes geografiske oprindelse, men handler om deres militære magt og begær efter at herske og grådighed efter at tage andre menneskers ejendom til sig og deres liv og frihed fra dem. Nogle af disse faktiske historiske forbrydere er blevet straffet, når der fandtes en lov mod deres handlinger, og en mulighed for at retsforfølge dem, hvad enten det var i Asien eller Europa

og Amerika. Men de fleste slap fra det som hovedrige magthavere, hvad enten det skete i Øst eller Vest. Det er jo netop imperialismen, som det er helt galt med. Og princippet om, at magt er ret. Selvfølgelig er det ikke det. Og det er forkert overalt på kloden.

Hvorfor kommer Dzongsar Khyentse ikke med en generel kritik af imperialismen? Hvorfor skal vi i Europa høre for, hvad vores uansvarlige forfædre gjorde mod deres ligeså fortidiges medmennesker engang i fortiden. Kan vi danskere ikke tillade os at kritisere franskmænd, fordi kong Godfred engang brændte Paris af og slagtede den franske hær? Der er utvivlsomt nogle amerikanske politikere og generaler, som burde anklages for krigs forbrydelser begået under Vietnam krigen. Men det fritager jo ikke Aung Suu Kyi for hendes etiske og politiske ansvar i Burma (Myanmar).

Hvordan skulle der kunne være en sammenhæng mellem de to begivenheder, som frikender Aung Suu Kyi for hendes ansvar, inaktivitet og tavshed? Det eneste, som jeg kan få øje på, er, at begge begivenheder er eksempler på råddenskab, dårlig moral og ansvars fralæggelse. Desuden lader det til, at både de amerikanske generaler og Aung Suu Kyi aldrig kommer til at stå til regnskab foran en dommer. Det er bestemt ikke spor retfærdigt, men resultatet af lovene i både USA og Burma. Khyentse Rinpotje formår ikke at påvise en forbindelse mellem de to begivenheder, som fritager Aung Suu Kyi for sit ansvar.

De europæiske imperier lavede mange ulykker i Asien, skønt lille Danmark nok ikke rigtig har ansvar for noget af det. Jeg kan nævne 21 andre europæiske lande og magter, som heller ikke undervang folk i Asien. De lod i stedet deres trang til at herske over andre gå ud over deres nabolande eller lavede imperium i Afrika. Danmark lod sin imperialismen gå ud over Grønland og Færøerne. Havde vi haft magt til det, havde vi imidlertid jo nok også været lige så slemme som englændere, hollændere og franskmænd var det. Men det skete ikke. Det var heller ikke hverken det danske luftvåben eller de europæiske magter, som bombede Laos under Vietnam krigen. Som dansker og europæer bryder jeg mig ikke om Khyentse Rinpotje's generaliseringer. De virker malplacerede. De antyder også et kollektivt ansvar, som jeg ikke mener, at der er noget grundlag for at påstå måtte eksistere. Europa består af over 30 forskellige nationer.

Man kunne faktisk sige det samme om tibetanerne, som Khyentse Rinpotje klandrer 'Vesten' for. Hvis tibetanerne havde haft magt nok, ville de også have undertrykt kineserne og myrdet løs på dem, når kineserne så gjorde oprør mod den uretfærdige besættelse. Sådan gjorde de fortidige konger af Tibet i hvert fald, da de havde styrken til det for over 1000 år siden. På denne måde synes jeg, at Khyentse Rinpotje's kritik rammer ved siden af. Samtidigt synes jeg ikke, at han kommer med noget egentligt forsvar for Aung Suu Kyi's manglende indsats for Rohingya'erne eller for hendes udtalte nationalisme i den multi nationale stat, som Burma er.

Hendes tavshed har været larmende. Det kan måske nok være, at englænderne burde tage Rohingya folket til England og tilbyde dem asyl og

en fremtid i Europa, fordi det britiske imperium var ansvarlig for, at Rohingya'erne kom til Burma. Men når myrderierne foregår i Aung Suu Kyi's eget land, hvor hun deltager i regeringen, og en million uskyldige mennesker fordrives, har hun pligt til at modsætte sig og råbe op. En medmenneskelig pligt, hvis hun havde hjerte og kunne genkende og finde det. Derfor er hendes tavshed larmende. Selvom hun ikke selv har myrdet eller fordrevet nogen, fremstår hun som en etisk set ynkelig person. Og det er jo hendes tragedie, for hun blev overalt opfattet som en person af integritet med moralsk rygrad og uangribelig etik. Indtil Rohingya krisen indtraf, og hun svigtede.

Det er også rigtigt, at regeringen i Storbritannien ikke har taget ansvar for deres del af problemet, mens de ikke holder sig tilbage i deres kritik af Aung Suu Kyi. Selvom Storbritannien har svigtet, kan man jo ikke sige, at Aung Suu Kyi derfor ikke selv har svigtet - eller at hun ikke har et ansvar. Der er igen ingen forbindelse mellem de to begivenheder.

Det er som sagt ikke Aung Suu Kyi personligt, som har myrdet løs på Rohingya'erne og jaget dem ud af landet. Det er klart nok det burmesiske militær og lokale fascister, som står bag, og det er også hæren, som er administrativt ansvarlig for netop det område, hvor Rohingya'erne boede, før deres flugt til Bangladesh.

Men hun deltager altså i Burmas regering og er landets uofficielle statsminister. Naturligvis er den politiske situation i Burma kompliceret, og det er militæret, som har den egentlige magt. Og der foregår en voldsom reaktionær højre drejning i landet for tiden med militante buddhistiske munke (?) og en hysterisk masse mobilisering mod muslimerne og de andre mindretal i Burma.

Men det er jo også det, som kalder på sin mand - eller sin kvinde - til at stå frem og sige fra. Det skriver Khyentse Rinpotje ligesom ikke noget om. Han har et andet ærinde, som ikke virker hæderligt, selvom han selv forekommer overbevist om det.

Aung Suu Kyi er kommet etisk og moralsk til kort, fordi hun ikke har blandet sig højlydt og larmende. Ved sin passivitet har hun pådraget sig et ansvar og mistet sin anseelse. Det kan ikke undskyldes, skønt det muligvis kan forklares ved de politiske forhold i Burma. Men Aung Suu Kyi fortjener ikke ros og anerkendelse for ingenting, og Khyentse Rinpotje angiver heller ikke et eller andet overset forhold, som kunne begrunde ros og hæder.

Det virker som om, at Dzongsar Khyentse Rinpotje har tabt sin besindelse og er blevet vred på vestlige imperialister, som for længst er døde og borte. Han forekommer at være vred på spøgelses fra fortiden. Og blind for hvad der sker i Burma lige nu. Han nævner blot Rohingya folket i en enkelt sætning med kun en anelse af sympati.

Khyentse Rinpotje burde hellere kritisere de imperialistiske tendenser hos den tibetanske eksil regering og 'parlament,' som mod befolkningens ønsker sigter på at skabe et tibetansk imperium, hvis de kan slippe af med den kinesiske besættelse. Tibet er ikke en kæmpe stor nation, men mange lande, som hver især opfatter sig som separate nationer. De ønsker ikke at være

underlagt en central tibetansk regering. De vil have selvstyre i deres egne nationer. Khyentse Rinpotje kommer selv fra Bhutan, som kun med nød og næppe undslap en sådan tidligere tibetansk imperialisme på den 5. Dalai Lama's tid og ved de efterfølgende krige mellem Tibet og Bhutan. Det var altid på et hængende hår, at Bhutan forblev uafhængigt af Tibet.

Billedet viser Dzongsar Khyentse Rinpotje

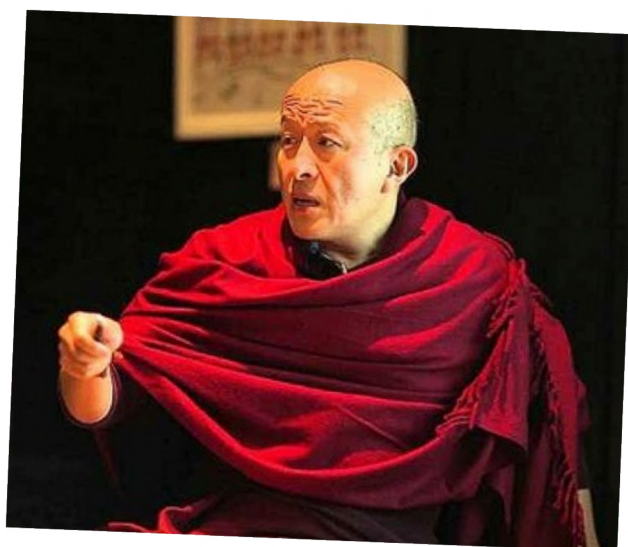
Det er meget svært at afgøre, hvor stort et ansvar 'Vesten' har for udviklingen i Asien i vore dage. I og med at 'Vesten' eksisterer, udøver vores lande naturligvis en indflydelse på Asien. Men Asien har taget 'Vestens' ideer om kapitalisme, kommunisme, teknologi og videnskab til sig, gjort disse til deres egen ting og lavet deres

egne børser, universiteter og bureaukratier. Udviklingen er helt og aldeles i asiaternes egne hænder. Den europæiske imperialisme er fortid i Asien, og hurra for det. Hvordan kan det være, at Khyentse Rinpotje ikke har bemærket dette faktum? USA tabte faktisk Vietnam krigen. Hvad mange opfatter som en 'vestlig' indflydelse i Asien, er faktisk en særlig asiatisk kultur, som kun asiater kan lave den, med tyggegummi, jeans, iPhones og popkultur. Og særdeles grov udnyttelse af underklassen i de asiatiske samfund.

Dzongsar Khyentse's kritik rammer således ved siden af. Til gengæld fremstår han selv som en forvirret person, som - må vi tro - er ude af stand til at vejlede folk fra 'Vesten.' Han mangler jo respekt for folk her fra, med mindre de er kunstnere, videnskabsfolk eller anarkistiske filosoffer. Han har simpelthen lavet en rædsom analyse, som rammer ham selv med sit forsimplede udsyn, og som vil ødelægge hans hidtidige gode ry. Det har allerede taget skade ved hans forsvar for Sogyal Rinpotje, selvom Sogyal var et seksuelt rovdyr, en skidt karakter og en magt misbruger.

De bhutanesisk fødte nepalesere

Der var ellers et håb om, at netop Dzongsar Khyentse Rinpotje var en moderne kosmopolit, som kunne skabe bro mellem Øst og Vest. Nu viser det sig, at han ikke engang begriber, hvad der sker i 'Østen.' Med mindre hans brev handler om, at han egentlig ikke var glad for de mange bhutanesisk fødte nepalesere i Bhutan, som blev udvist af landet, skønt deres forfædre var blevet inviteret til at slå sig ned af en fortidig konge af Bhutan, og de

havde boet der i generationer. Der er tale om langt over 100.000 mennesker, som for det meste er hinduer. Men først og fremmest medmennesker. Det er endnu en fordrevet og undertrykt befolknings gruppe, som alle har glemt. Disse mennesker taler Khyentse Rinpotje slet ikke om, men det er måske alligevel dem, som han tænker på? Ligesom Rohingya'erne sidder de nu i flygtningelejre og kukkelurer, berøvet deres rettigheder i deres fødeland.

Var det de engelske imperialisters skyld, at nogle nepalesere blev inviteret til Bhutan for at slå rødder der og opdyrke landet? Havde den selvstændige konge af Bhutan intet at bestemme i sit eget land på den tid? Var det derfor de engelske imperialisters skyld, at disse nepaleseres efterkommere i 1989 blev smidt ud af Bhutan? (Mange år efter Indien var blevet et frit land. Så de engelske imperialister var forlængst væk.)

Så er Bhutan på ingen måde ansvarlig for, at disse 'evakuerede' bhutanesisk fødte nepalesere nu bor i flygtningelejre i Nepal? Eller er der en sammenhæng i Khyentse Rinpotje's tanker om Burma og Bhutan, hvad angår etnisk udrensning af minoriteter? Tænker han sådan, fordi han er fra Bhutan? Var det daværende tyrkiske imperium i 1915 så heller ikke ansvarlig for folkedrabet på armenierne? Hvor slutter denne tankegang?

Dzongsar Khyentse Rinpotje er blevet sin egen skandale. Enten er han meget dårlig til politisk kulturel tankegang, eller måske er han en bhutanesisk nationalist med et horn i siden på bhutanesisk fødte nepalesere. Det er nærmest lige meget, om han i virkeligheden er det ene eller det andet, for han burde have været for god til at kunne skrive sådan et forsmædeligt brev, som nu florerer i det offentlige rum for alle at læse. Sådan en skam for både ham selv, Buddhadharma, Bhutan, Burma, de landflygtige rohingya'ere og bhutanesisk fødte nepalesere. Og for de mennesker i 'Vesten,' som havde tillid til ham.

Og nu en bortforklaring

På Dzongsar Khyentse Rinpotje's Facebook side er der et link til en artikel i India Times. Den skulle angiveligt forklare hans blåstempling af Aung Suu Kyi. Men jeg kan ikke få øje på maitri praksis (det hedder 'metta' på sproget pali, som Theravada traditionen bruger, men det betyder det samme som maitri på sanskrit) her heller, selvom artiklen påstår noget sådant. Det ligner den almindelige åndelige bortforklaring eller 'spiritual bypassing,' som mange kan lide at anvende. Naturligvis er det muligt - rent teoretisk - at Aung Suu Kyi skjult for offentligheden og verdens medier formår at influere militæret i Burma og bremse deres overgreb ved at forblive i regeringen for landet.

Men det er faktisk åbenbart, at hun ved at protestere højlydt ville kunne gennemtvinge politiske ændringer. Det kan også være - rent teoretisk - at militæret i Burma er ligeglad med, hvad hun mener, siger eller gør, men i så fald influerer hun jo ikke i det skjulte og kunne ligeså godt protestere højlydt. Det kunne eventuelt få nogle folk udenfor regeringen i Burma til at

vågne op. Sagen handler jo ikke om tilfældig politi vold, men om etnisk udrensning af et stort nationalt mindretal fra deres forfædres land.

For eksempel ville Gandhi være gået i sultestrejke, hvis dette var sket i hans tid under hans vagt. Under Indiens deling i 1947 rejste Gandhi til Kolkatta i Vestbengalen, fordi visse hinduer myrdede løb på muslimerne i byen. Gandhi gik så meget højlydt og under mediernes store bevågenhed i sultestrejke i protest mod myrderierne, hvilket medførte, at overgrebene stoppede. Det er det, som menes med 'moralsk autoritet.' Det vides ikke, hvor mange menneske liv Gandhi dermed redede, men hans handling kostede utvivlsomt ham selv sit liv. Han blev myrdet kort tid efter af en angiveligt fanatisk hindu.

Intet tyder på, at Aung Suu Kyi tier, fordi hun dyrker venskabets kærlighed, maitri. Hendes tavshed tyder heller ikke på, at hun dyrker medfølelse, sanskrit: karuna, hverken med militæret eller Rohingya'erne. I stedet ligner hendes opførsel, at hun som garvet politiker i en yderst trængt situation har valgt at blive på posten som uformel leder, for at undgå at afgive magt til andre. Denne politik har kostet dyrt og har ikke forhindret overgrebene på Rohingya'erne. Hendes tavshed gør oven i købet, at man må mistænke hende for at billige militærets politik med etnisk udrensning.

Tilsvarende gør Dzongsar Khyentse's udtalte støtte til hende, at man må tro, at han også billigede den etniske udrensning i Bhutan i 1989. Det er ikke til at få øje på nogen ædle hensigter noget steds, så de fremstår begge to som ynkelige. Den ene for sin tavshed, den anden for sin usunde tale. Khyentse Rinpotje skriver i sit brev, at... "en skyldig person kan ikke være dommer [over andre]." Selv den udtalelse falder tilbage på ham selv...

Læs her om flygtningene fra Bhutan (Matthew Gindin):

<https://medium.com/MatthewZGindin/the-silent-cost-of-shangri-la-the-human-rights-controversy-in-bhutan-901c4adef14e>

Opdatering om Rohingya folket:

26. november 2018. Det er stadigvæk meget svært for Rohingya'erne, som endnu ikke er flygtet men stadig befinder sig i Burma. De fleste af dem bor i midlertidige lejre i delstaten Rakhine, som ikke er bedre end flygtningelejrene i Bangladesh. Så flygtningene i Bangladesh modsætter sig at måtte skulle returnere til Burma som følge af internationalt pres på Burma. Rohingya'er i Burma forsøger at flygte. Hele situationen er kort sagt noget værre rod stadigvæk med frygtelige lidelser til følge.

Læs om det her (RFA):

www.rfa.org/english/news/myanmar/myanmars-remaining-rohingya-face-choice-11212018154545.html

Efterskrift

Dzongsar Khyentse Rinpotje har offentliggjort sit brev på Facebook. Det buddhistiske magasin 'Buddhist Channel' i Malaysia har efterfølgende offentliggjort det også, mens kun Tricycle Magazine i USA har kommenteret brevet her i Vesten. Det plejer ellers at ske meget hurtigt i vore dage. Det skyldes naturligvis, at brevet er meget provokerende, samtidigt med at det er iblandet åndelig bortforklaring af en anerkendt buddhistisk lærer. Hertil kommer, at de fleste af os er tilbageholdende med at kritisere en så i øvrigt velrenommeret Tulku som Dzongsar Khyentse jo hidtil har været. Ikke mindst har hans film givet ham et godt navn. Men nu blegner det hele. Hvorfor har Dzongsar Khyentse skudt sig selv i foden? Er det på denne måde, at han vil demonstrere 'maitri'? Ved at nedgøre intelligente folk i 'Vesten' og prise en politisk idioti? Hvad har det med 'venskabelig kærlighed' at gøre? Eller Bodhicitta?

Hvis Aung Suu Kyi virkelig udøver en skjult indflydelse på Burmas militær og dermed forhindrer lidelse, burde Dzongsar Khyentse have taget det som forbillede og holdt sin mund. Hvis i sandhed maitri bedst praktiseres i det skjulte og i tavshed, skulle han have prøvet det. Nu har han begået selvmål i stor stil og fået stillet spørgsmålstegn ved sin egen karakter såvel som ved hele den Østasiatiske buddhisme. Det er ikke godt for ham selv. Det er ikke godt for Østasien. Og det er heller ikke godt for os i 'Vesten.' Derfor holder jeg ikke mund. Vi er mange, som er helt uenige med Dzongsar Khyentse Rinpotje. Hans fremstilling af meningen med maitri praksis er hermed modsagt. Det er ikke kærlighed til folket at gifte sig med folkets fjende, som Aung Suu Kyi har gjort. Hendes tavshed kan ikke bortforklares på den måde. Den etniske udrensning af Rohingya folket kan i det hele taget ikke bortforklares eller retfærdiggøres. Og da slet ikke med argumenter om 'Østens visdom' og lignende sludder.

FN og folkedrab

Anklagerne mod Burma's militær og dermed også regeringen i landet og den uofficielle leder Aung Suu Kyi handler faktisk ikke kun om etnisk udrensning, men også om folkedrab. Nu er der ret snævre grænser for definitionen af folkedrab indenfor Folkeretten, og endnu har FN ikke oprettet en international domstol til at bedømme anklagerne, så måske holder anklagen ikke i retten. Men det er et stort antal ubevæbnede mennesker, som blev dræbt af dels militæret selv, dels lokale fascister. Helt præcist hvor mange, har jeg ikke information om. To journalister fra Reuters sidder i fængsel indtil videre i over et år, for at have rapporteret om det. Imidlertid har FN nedsat en kommission, som hedder 'Independent International Fact-Finding Mission on Myanmar,' som har udsendt en rapport i september 2018 om drabene ([link nedenfor](#)). Den internationale domstol for forbrydelser udtaler, at de ikke har myndighed i Burma, fordi landet ikke er deltager i den gældende traktat, men at domstolen har myndighed, hvad angår Bangladesh, og dermed Rohingya flygtningene, som befinder sig der. I magasinet Tricycle's artikel, skrevet af Burma aktivisten

Maung Zarni og journalisten og meditationslæreren Matthew Gindin, om Khyentse Rinpotje's brev, beskrives Aung Suu Kyi som 'etnisk nationalist' (en reference til det dominerende *Bamar* folk i Burma, som hun tilhører) og 'buddhistisk chauvinist.' (Link nedenfor.)

Artiklen gør også opmærksom på, at Rohingya folket allerede boede i Rakhine staten, som dengang hed Arakan, før burmeserne invaderede og underlagde sig staten i 1785. Så historie fortællingen om, at Rohingya folket i virkeligheden er bengali landarbejdere, som blot aldrig tog hjem igen, selvom de var på midlertidigt ophold eller havde slået sig ned i 'Burma' på invitation af englænderne i det sene atten hundrede tal, er ikke helt rigtig. Englænderne inviterede faktisk landarbejdere fra Bengalen, men Rohingya'erne var allerede etablerede i området. Ligeledes må englænderne også tage ansvaret for, at have motiveret kongen af Bhutan til at invitere nepalesere til landet i det sene atten hundrede tal, men det fratager ikke den daværende konge af Bhutan for ansvaret.

Og jeg sidder stadig her ved skærmen og måber over, at Dzongsar Khyentse Rinpotje kunne få sig selv til at skrive sit brev. Nå, det kan jo være, at han er endnu et eksempel på, at folk skal tage sig i vare for, hvem de lærer deres *Buddhadharma* fra. Det kan åbenbart nemt blive et et Buddha-drama. Der er således ingen garanti for kvalitet, når Dharmalæreren er en berømt Tulku. Titlen betyder ikke, at vedkommende er oplyst. Denne historie er endnu et eksempel på den forfærdelige karakter ved samsara. Lad ikke denne begivenhed gøre dig blind for kvalitetene ved *Buddha Sakyamuni's* Lære. Brug i stedet lejligheden til at evaluere din Dharmalærer og bliv god til at lære.

Læs artiklen fra Tricycle her:

<https://tricycle.org/trikedaily/response-dzongsar-jamyang-khyentse-rinpoche/>

Se videoen fra FN mødet, hvor menneskerettigheds rapporten angående Burma blev præsenteret her:

<http://webtv.un.org/search/marzuki-darusman-chairperson-of-the-independent-international-fact-finding-mission-on-myanmar-on-the-situation-in-myanmar-security-council-8381st-meeting/5853018577001>

Læs også rapporten fra 'Forbes' magasin her:

<https://www.forbes.com/sites/ewelinaochab/2018/10/01/will-any-action-follow-to-address-the-situation-in-burma/#>

En artikel af Randy Rosenthal i 'Lions Roar' magasinet (USA) giver baggrund for den etniske udrensning i Burma:

<https://www.lionsroar.com/what-does-buddhism-have-to-do-with-the-ethnic-cleansing-in-myanmar/>

I en artikel i 'Lions Roar' skriver Khin Mai Aung, at Dzongsar Khyentse Rinpotje "på tragisk vis overser det faktum, at Myanmar's civile ledelse har forladt den buddhistiske kerne tro på den enkelte persons medfødte menneskelige værdighed, inkluderet Rohingya'ernes."

<https://www.lionsroar.com/aung-san-suu-kyi-letter/>